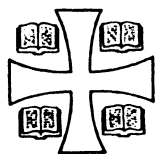

ANNANDAG JUL

STEPHANI PROTOMARTYRIS

Epistel: Apg. 6:8-15. Evangelium: Matt. 23:34-39. Predikan av Ingemar Andersson (LFS)

Runt om på vår jord i tempel och kyrkor, i kapell och bönehus, i slott och koja har i juletid lovsången om Guds ära och frid på jorden ljudit. Guds stora kärleksgärning till världens frälsning, att Gud har blivit människa och fötts i ett stall i Betlehem, är änglarnas glädjebud till ”hela folket”. Guds löfte genom profeten Jesaja – Immanuel, Gud med oss – har gått i uppfyllelse. Fridsfursten har kommit, och Gud har beslutat att genom Jesus skapa frid mellan himmel och jord och genom honom *”försona allt med sig, sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors”*. (Kol. 1:19-20).

FRIDSFURSTEN OCH KORSET

Men korset är ouplösligt förenat med julens Fridsfurste. Om detta påminns vi i texterna på Annandag Jul. Jesus måste *”Strida, Lida Dödens smärta, Att vårt hjärta Frid må vinna Och en öppnad himmel finna”* (LH 100:3). Han måste bli en *”smärtornas man”* (Jes. 53:2), gå lidandets väg, krönas med törnekrona, hånas, bespottas och till sist spikas fast på förbannelsens kors – av dem som han kommit för att frälsa undan förtappelsen.

”Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom” (Joh. 1:11). Han ville samla syndare till sig, som hönan samlar kycklingarna under sina vingar, men de ville inte (Luk. 13:34). Han, den fullkomliga kärleken, som på korset bad för sina mördare, föll i gråt när han sista gången närmade sig Jerusalem och såg ut över staden. Han, som ser och vet allt, såg in i framtiden, såg den ödeläggelse som omkring trettio år senare skulle drabba staden och nådesföraktarna, *”därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig”*. (Luk. 19:44).

De förkastade den frälsning han bjöd dem. Så som de förut förföljt och dödat Guds sändebud, så gjorde de också med Jesus, och så drog de domen över sig. *”Hans blod må komma över oss och över våra barn”*, ropade de i sin vrede till Pilatus (Matt. 26:25). Och det blev som de önskade. *”Se, ert hus kommer att stå öde.”* Så gick det för det Jerusalem där Jesus korsfästes. Men Jerusalem har i Guds ord en vidare innebörd: *”Ordet Hagar betecknar Sinai berg i Arabien och motsvarar det nuvarande Jerusalem, eftersom det lever i slaveri med sina barn. Men det himmelska Jerusalem är fritt, och det är vår moder.”* (Gal. 4:25-26). Alla dem som levde i slaveri under lagen ville Jesus också samla, som hönan samlar sina kycklingar under sitt beskydd. Han kallade och han kallar fortfarande alla dem, som söker rättfärdighet genom egna gärningar, ur lagens slaveri till friheten i Kristus, till det himmelska Jerusalem. Så när hans kallelse också oss i dag att bli hans efterföljare, hans lärjungar.

LÄRJUNGENS KORS

Varje Jesu efterföljare får ett kors att bära: *”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig. Ty den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det”*, säger Jesus. (Luk. 9:23).

Den fiendskap Jesus mötte drabbar också i större eller mindre grad alla hans efterföljare. Jesus talar om profeter, visa och skriftlärdar som skall bli förföljda från stad till stad, gisslade, stenade, korsfästa och dödade. Stefanus blev den förste martyren i Nya testamentets tid. Hans frimodiga bekännelse av Kristus gjorde åhörarna så ursinniga, att de skar tänder av ilska, stormade emot honom och stenade honom till döds. Men Stefanus såg himmelen öppen och Jesus stående på Guds högra sida, redo att ta emot det första blodsvittnet.

Men Stefanus var inte den förste martyren. Den förste var den rättfärdige Abel. Han bar fram ett tackoffer till Gud, ett offer i tro (Hebr. 11:4), som en förebild till Kristi offer. Kains offer var ett offer i

egenrättfärdighet, i hyckleri och otro. Därför hatade han trons väg och mördade sin bror i vrede. Och så har det fortsatt genom historien. Jesus sammanfattar hela Gamla testamentet, då han talar om *"allt rättfärdigt blod som är utgjutet på jorden, från den rättfärdige Abels blod till Sakarias, Barakias sons, blod"*. Om Abel berättas i Första Mosebok, den bok som står först också i det judiska folkets Bibel. Sakarias är nämnd i Andra Krönikeboken, den bok som kommer sist i judarnas GT. Sakarias var präst, predikade i Guds Andes kraft mot avfallet och blev därför stenad till döds (2 Krön. 24:18-22).

Och så har det fortsatt under Nya testamentets tid. Paulus och elva av de tolv apostlarna led martyrdöden, och i deras efterföljd har tusenden och åter tusenden fått ge sitt liv för sin tro och bekännelse till Jesus Kristus. Från skådespelen på Roms arenor, där kristna kastades för vilddjuren, har genom hela historien Guds ords bekännare förföljts, hatats och mördats. Och vi har i denna yttersta tid fått många rapporter om hänsynslösa förföljelser och mord på kristna i länder som Irak och Syrien.

Varhelst Guds ord har predikats och tron på Kristus bekänts, har djävulen genom sina trogna tjänare rasat emot budskapet. Den ogudaktiga världen vill inte höra vare sig lag eller evangelium. Jerusalem invånare ville inte vända om från sin olycksväg. Den gudomliga kärleken ville rädda dessa skrymtare och mördare undan domen, men de ville inte. Och så är det än i dag. Den naturliga människan vill inte. Det är bara Gud som genom Ordets predikan omvänder och föder på nytt, så att av ovilliga blir villiga, av förföljare blir bekännare. Sådana under sker där lag och evangelium förkunnas. Då är det nådatid.

Men det är farligt att vända Guds ord ryggen och förkasta nåden när den bjuds. En dag blir det försent: *"Härefter skall ni inte se mig, förrän ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn."* Så går det för var och en som inte tar emot Frälsaren. Han förblir dold, men på den yttersta dagen skall till sin förfäran och dom alla förföljare och förnekare tvingas bekänna att Jesus Kristus är Herren (Fil. 2:11).

Alla kristna blir inte martyrer som Stefanus, men alla kristna får sitt kors att bära i Kristi efterföljd.

Sångförfattarinnan såg pilgrimerna vandra genom världen, där *"alla buro kors – ej lika tunga, Litet kors den spådes skuldror bar. Härdad kämpe bar med nöd det tyngsta, Svaga kvinnans ej det minsta var"* (LH 210:3). Men sist såg hon *"bela pilgrimsskaran var i himlen, Vilken tavla för min häpnad syn"*.

DEN STORA STRIDEN

Det utkämpas en strid på jorden. Det är framför allt en strid som förs i den andliga världen, men den utkämpas här på jorden (Ef. 6). I Upp. 12 får vi veta bakgrunden. "Den store draken, den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan" gjorde uppror och det blev en strid i himlen. Den Onde förlorade och "kastades ner på jorden och alla hans änglar med honom".

Han omtalas som "våra bröders åklagare". Han hade lagen på sin sida. Sanningen kunde han visa på att vi var brottsliga, lagbrytare på varje punkt, och därför utestängda från himlen, eftersom Gud ju omöjligt kunde ändra på vad han i sin lag befallt. Men åklagarens anklagelser bemötte Gud själv genom att träda i syndarnas ställe. Jesus fick ta på sig världens synder och lida och dö för dem, och därigenom vreds åklagarens vapen ur hans händer.

Genom försoningens under led Satan ett avgörande nederlag. Han kastades ut ur himlen och här på jorden sätter han nu därför in alla sina krafter i en strid mot de kristna. "Vi strider inte mot kött och blod", skriver Paulus i Ef. 6, "utan mot furstar och väldigheter, mot ondskans andemakter i himlarna". Och på Annandag Jul påminns vi om denna kamp, som skall fortgå till dess Jesus kommer tillbaka, då den stridande kyrkan får avsluta kampen, gå in i sin Herres glädje och bli den segrande, triumferande kyrkan.

Hur bekännare blir övervinnare läser vi om i Upp. 12:11: *"De övervann honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord. De älskade inte sitt liv så högt att de drog sig undan döden."*

"Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus", utbrister Paulus i 1 Kor. 15:57. I Lammets blod finns segern, den seger som genom vittnesbördets ord fått rum i de troendes hjärtan. Guds ord är det andliga svärd som övervinner satan och som förmår bevara och ge seger i den andliga striden. I alla de sju sändebreven i Upp 2-3 talar Kristus om denna seger:

"Åt den som segrar skall jag ge att äta av livets träd, som står i Guds paradys."

Den som segrar skall alltså bli klädd i vita kläder, och jag skall aldrig stryka ut hans namn ur livets bok utan kännas vid hans namn inför min Fader och hans änglar."

Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron. Den som har öron må böra vad Anden säger till församlingarna."

I Jesu död där har vi seger, Och i hans seger har vi mod. Varenda syndare nu äger Förlossning uti Jesu blod. Och när vår Jesus ställt det så, Finns intet skäl att bunden gå. Amen.